

COMIAT DE L'ALUMNAT DE 4t ESO 2017

Intervenció de Claudia Fleta:

Un dia qualsevol et plantes davant de la porta blava i metàl·lica que totes coneixem prou bé. La creues, amb més o menys dubtes, i et trobes amb cares noves, llibres nous, parets noves... Tot se't fa estrany i, fins i tot, et queda una mica massa gran. Amb el pas del temps observes des d'una cadira verda com s'escolen les hores, els dies i les setmanes i te n'adones que ets capaç de sentir-te com a casa envoltada de tantes diferències. Al final, d'això es tracta. Transformar la raresa en rutina i estar preparat per evitar la monotonia del que és quotidià. Per aquesta raó, vull donar les gràcies a totes les persones que donant consells, transmetent coneixement, grapant dossiers o simplement escoltant han fet de l'institut casa nostra.

Hem viscut quatre anys plens d'aventures, descobertes, moments i experiències bones i dolentes, però estic segura que les males temporades ens han fet créixer i aprendre i que, sens dubte, totes guardem els bons moments en petits flascons, com si fossin la mel més dolça. Alguns provaran de desfer-se'n i altres, els guardaran com petits tresors per obrir en un futur poc definit. Gràcies a totes les persones que han omplert conscient o inconscientment els nostres flascons.

Com dirien els profes de llengua, tots som pretèrits imperfets que conjuguem temps presents per tal de viure futurs perfectes. Els de ciències, en canvi, segurament consideren que som enllaços covalents que hem evolucionat dins d'un mateix ecosistema. Els de mates, però, potser podran definir-nos com rectes secants que ens hem creuat en un punt de les nostres vides. Jo, malgrat tot, vull pensar que tot i que els nostres camins se separen, algunes d'aquestes rectes es creuaran en algun altre punt, trencant les normes teòriques de la geometria.

Quan vam entrar a l'institut tot ens quedava massa lluny i ara ha arribat el moment que menys esperàvem. És el moment de marxar, de dir adéu. Per tots comença una nova etapa i, sabent que les coses actualment no són fàcils, haurem de lluitar per poder aconseguir allò que desitgem, allò que ens fa sentir vius.

Ara, deixem enrere dictats, làmines, equacions, cançons, curses i pràctiques però també llàgrimes, somriures i abraçades. Tanquem una porta. Malgrat tot, aquest acte no és el punt final d'un llibre sinó que és la primera paraula d'un nou capítol en blanc que espera ser omplert.

Intervenció de Becker Zambrano:

Hoy es un día muy especial para todos nosotros, porque hemos llegado a esa etapa en la que todos pasamos, ahora todos tenemos alegría y tristeza a la vez.

Alegria: porque hemos superado todo este camino que nos a costado y por fin estamos aquí en nuestra meta que esperábamos durante 15 años.

Tristeza: porque nos despediremos de nuestros compañeros que llevamos 4 años juntos y algunos desde la infancia. Nos separaremos y no sabremos nada de ellos. Eso me da mucha, pero que mucha tristeza.

Y me faltó una cosa que ahora mismo tenemos todos los alumnos, que es miedo. Miedo a lo que pasará en el futuro a las nuevas cosas que habrán y a las nuevas victorias y derrotas. Pero esto tiene que cambiar. No saldremos con miedo de aquí. Cuando salgamos tenemos que tener la cabeza bien alta, nunca abajo, tenemos que estar pensando siempre en positivo nunca en negativo y tenemos que pensar en la gente que nos apoya, nuestra familia.

Ahora voy a decir unas palabras a cada alumno. [dedicatorias personalizadas para cada uno de los compañeros]

Y para finalizar quiero agradecer a todos. A mi familia por darme esta educación y todo el apoyo que me habéis dado. A mis amigos que siempre han estado ahí cuando les he necesitado. Y a los profesores por decir por qué camino ir y por enseñarnos todo lo que sabemos ahora.

Y quiero acabar esto con éste número del viaje, es (35) yo digo 35 y vosotros lo siguiente...